Kifli Kitti és Zsemle Zsiga kalandjai

2. A történet folytatódik

Schubert Evelin ötlete alapján

írta és illusztrálta Schubert András

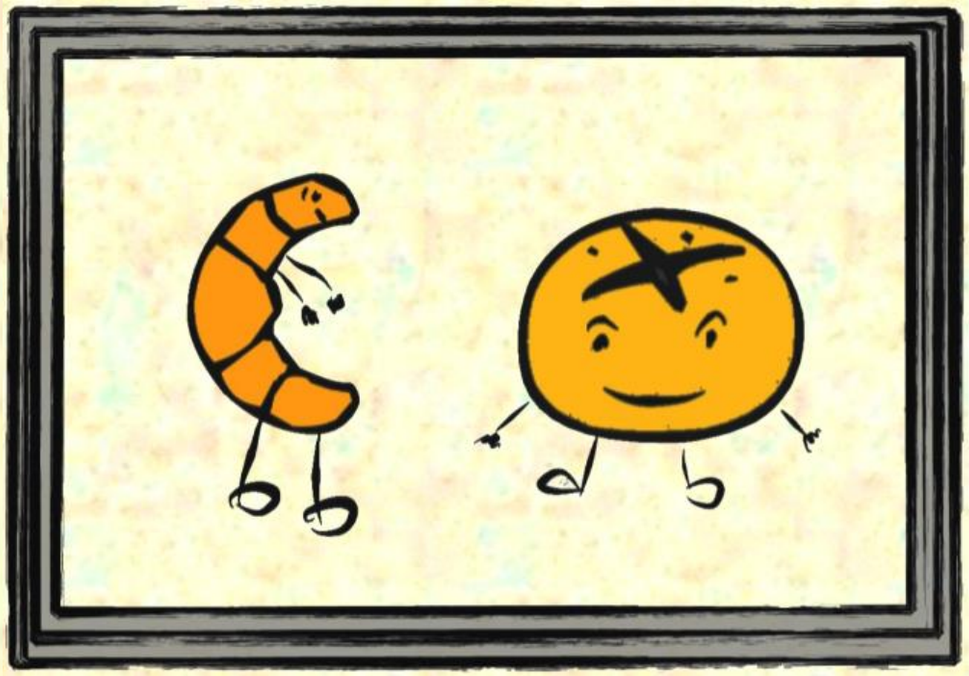

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2022

Ez a ..... számú könyv.

.....

számára készült

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga kalandjai

2. A történet folytatódik

Schubert Evelin ötlete alapján

írta és illusztrálta Schubert András

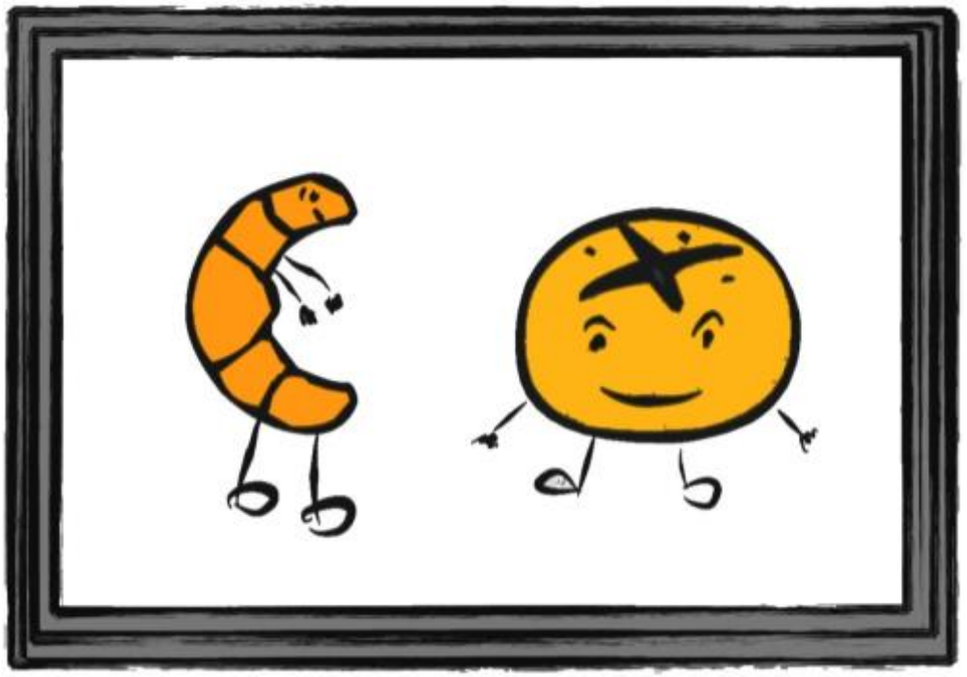

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2022

Hová tűnt az író bácsi?

Már jónéhány hét eltelt azóta, hogy egy karcsú kifli és egy zömök zsemle otthagyta a péksüteményeket szállító motorbiciklit, és önálló útra kelt. Egy író bácsi talált rájuk a háza kerítésénél, és ahelyett, hogy megreggelizte volna őket, Kifli Kittit és Zsemle Zsigát varázsolt belőlük, és kalandos útjukra bocsátotta őket.

El is indultak annak rendje és módja szerint. Bámulva járták a várost, és élményeikről rendszeresen beszámoltak az író bácsinak, aki szorgalmasan jegyzeteket készített, hogy azokat majd a következő meséiben felhasználhassa.

Egy derűs délelőtt a két jóbarát éppen egy ilyen látogatásra készült. Odasétáltak a kertkapuhoz, és a kerítésen át benéztek a kertbe. Öreg barátjukat azonban nem látták sehol. Nem pihent a karosszékében, és nem tett-vett a ház körül sem. Sőt, mi több, a ház ablakai zárva voltak, a redőnyök pedig leeresztve. Kitti és Zsiga hiába csengetett, kopogott, kiabált, nem jött rá semmi válasz.

Már éppen indultak volna csalódottan hazafelé, amikor az utcán egy copfos kislány közeledett feléjük.

Zsemle Zsiga összeszedte a bátorságát, és megszólította a kislányt.

– Bocsánat, zavarhatlak egy pillanatra? – kérdezte félénken.

– Utcán nem ismerkedem! – húzta ki magát önérzetesen a kislány.

– Félreértesz! – szabadkozott sietve Zsiga. – Nem ismerkedni szeretnék, csak kérdezni valamit.

– Ugyan már! – hitetlenkedett a kislány. – Mit akarhat tőlem kérdezni egy zsemle?

Most már Kifli Kitti is közelebb lépett, és ő vette át a szót. Azt remélte, hogy a kislány hozzá talán nagyobb bizalommal lesz.

– Ebben a házban lakik öreg barátunk, az író bácsi – magyarázta. – Úgy látszik, most nincsen itthon. Talán elutazott. Nem tudsz esetleg róla valamit?

A kislány arca felderült, de mindjárt egy kicsit el is szomorodott.

– Ó, az író bácsit én is nagyon szeretem. Várom is, hogy megint találkozhassunk, de most egy ideig kórházban van.

– Jaj! – kiáltott fel szinte egyszerre Kitti és Zsiga. – Reméljük minél előbb meggyógyítják, és hazajön. Ha előbb találkozol vele, mint mi, mondd meg neki, hogy sokat gondolunk rá, és nagyon várjuk, hogy újra láthassuk.

– Feltétlenül megmondom – bólogatott a kislány, majd hozzátette: – Ha ráértek, akkor persze akár meg is látogathatjátok a kórházban, biztosan nagyon örülne nektek.

Gyorsan el is magyarázta, hogyan jutnak el a kórházhoz, majd elsietett a dolgára.

Milyen is egy kórház?

Valóban, egy kellemes séta után Kitti és Zsiga ott álltak a kórház kapujában.

Szerencséjük volt, mert éppen akkor kezdődött a látogatási idő, és így azonnal be is mehettek az épületbe. Odamentek a portásfülkéhez, és

megkérdezték, hogy hol találhatják meg az író bácsit.

– Ó, az nem lesz nehéz! – biztatta őket a portás. – Itt egyenesen elindultok a folyosón, aztán a szemészet után jobbra fordultok, a fülészetnél balra, szemben a csapóajtó után lesz egy lift, azon felmentek a negyedik emeletre, átmentek a gyermekgyógyászaton, és máris a belgyógyászaton lesztek. Ott már csak a tizenhetes kórtermet kell megtalálnotok, és máris találkozhattok az író bácsival.

– Köszönjük szépen – válaszolta illedelmesen és kissé megzavarodottan Kitti és Zsiga.

– Te még emlékszel rá pontosan, hogy merre is kell mennünk? – kérdezte súgva Zsiga Kittitől.

– Várjunk csak! Nagyjából igen. Most elindulunk a folyosón, aztán a szemészetnél… vagy talán inkább a fülészetnél?… befordulunk jobbra… vagy balra? Na jó, induljunk csak el, aztán majd újból kérdezősködünk, ha kell.

El is indultak, és a részletes útmutatás ellenére és a jószerencse segítségével hamar eljutottak a lifthez. A negyedik emeleten kiszálltak.

– Mit is mondott a portás? Jobbra vagy balra van a gyermekgyógyászat? – bizonytalanodott el Kitti.

– Ebben most egészen biztos vagyok! – húzta ki magát büszkén Zsiga. – Ezt egyáltalán nem mondta.

Nem kellett azonban elkeseredniük, mert a közeli gyerekzsivaj hamar útbaigazította őket.

Most már tényleg nem tartott soká, és meglátták a BELGYÓGYÁSZAT feliratot.

– Itt vagyunk a célnál! – rikkantottak fel örömmel. – Most már csak a tizenhetest kell megtalálni.

Itt azonban egy újabb akadályba ütköztek. Az ajtókra nem számok voltak írva, hanem olyan betűfélék: VII., IX., XIV. meg ilyenek.

– Hűha! Ezek római számok! – döbbent meg Zsiga. – Egyiket-másikat megismerem, de melyik lehet vajon a tizenhetes?

Szerencsére éppen arra jött egy fehér köpenyes, szigorú tekintetű férfi, hozzá fordultak.

– Bocsánat, melyik itt a tizenhetes szoba?

– Mi az, nem tudtok olvasni? – förmedt rájuk, még a tekinteténél is szigorúbb hangon. – Itt álltok előtte!

Kitti és Zsiga felnéztek. XVII. Ez állt az ajtón.

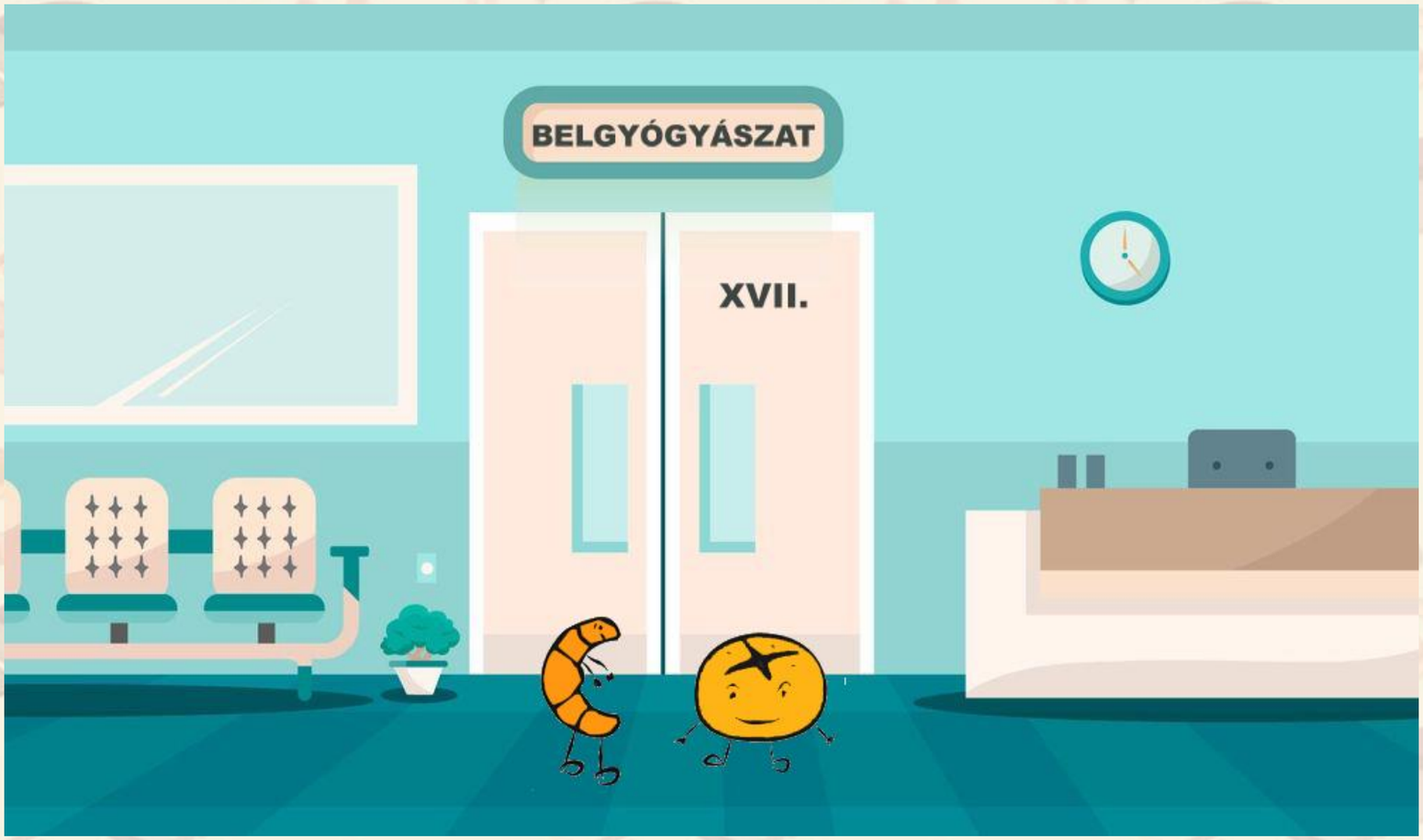

– Na, ezt egy darabig biztosan nem fogjuk elfelejteni! – értett egyet a két jóbarát.

El is határozták, hogy most már egyszer és mindenkorra meg fogják tanulni a római számokat is.

Óvatosan kopogtak, és benyitottak az ajtón. A szobában két fehér ágy volt, egy szekrény, egy asztal és néhány szék. Az egyik ágyon egy férfi feküdt és szundikált. A másik ágy mellett egy karosszék állt. Benne ült laptopjával az ölében az író bácsi, ugyanolyan derűsen, ahogy először találkoztak vele a kertben. Elmerült az írásban, alig vette észre, hogy valaki bejött az ajtón.

Azután, amikor felnézett, sugárzó mosoly terült szét az arcán. Visszafogta az örömét, úgy suttogta a barátainak:

– Csak csendesen! Nehogy felébresszük a szobatársamat! Inkább menjünk ki a folyosóra, ott van egy kis sarok a látogatóknak.

Úgy is tettek, és hamarosan már szabadabban tudtak örülni egymásnak.

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga egymás szavába vágva kezdtek mesélni mindent: mindazt, amiről be akartak számolni, amikor meg akarták látogatni, és aztán mindazt, amit a kórházba menet, és most, odabent láttak. Az író bácsi mosolyogva hallgatta őket, és elismerően bólogatott.

– Nagyon szépen köszönöm nektek, hogy mindig ilyen sok érdekes élményről tudtok nekem beszámolni. És persze külön köszönöm, hogy vettétek a fáradságot, hogy meglátogassatok itt, a kórházban. Ez most nagyon jól esik, mert már jónéhány napja nemigen kapok hírt a külvilágról.

És nincs kizárva, hogy még egy jó pár napig nem is fogok.

Az író bácsi mosolya elfakult, arca egy kicsit komorabb lett.

Kitti és Zsiga hirtelen észbe kapott, és témát váltottak.

– Jaj, de tapintatlanok vagyunk, hogy folyton csak magunkról beszélünk! Hiszen igazából azért jöttünk, hogy megtudjuk, hogy miért kerültél kórházba, és mikor gyógyítanak meg, hogy megint hazakerülhessél.

– Ó, az én betegségemnél sokkal érdekesebb az, amit ti meséltek nekem! Egyébként szerencsére semmi komoly betegséget nem találtak nálam az

orvosok, csak a gyógyszereimet kell egy kicsit megváltoztatni.

– Hát, ha nem vagy beteg, akkor miért kell gyógyszereket szedni?

– Tudjátok, ez úgy van, hogy idősebb korban egy-egy szervünk már nem működik olyan jól, mint fiatalon, és a gyógyszerek segítenek a működésükben. Még idősebb korban aztán egyre több gyógyszer kell, és előbb-utóbb ezek már zavarják egymást a gyógyításban. Mint amikor túl sokan akarnak segíteni valakinek, és aztán egymástól nem férnek hozzá a bajba jutotthoz. Ilyenkor változtatni kell a gyógyszereken, és közben figyelni kell, hogy minden rendben működik-e. Ezt csinálják velem itt a kórházban.

Szerencsére ebben a kórházban nagyon jó gyógyszerszakemberek dolgoznak – klinikai farmakológusnak hívják őket –, akik remekül megoldják ezeket a problémákat.

– Akkor ez neked nem fáj azért, ugye?

– Dehogyis! Egyáltalán nem fáj! – mosolygott most már megint az író bácsi. – De azért már nagyon várom, hogy megint a kertemben pihenhessek, és ott írhassam tovább a ti történeteket és másokét is.

– A szomszéd kislányét is? – kérdezte Kitti kíváncsian.

– Persze, az övét is, ha ő is olyan érdekeseket tud nekem mesélni, mint ti szoktatok.

Búcsú a kórháztól

Lassan letelt a látogatási idő. Kitti és Zsiga elbúcsúztak az íróbácsitól. Megígérték neki, hogy ha egy-két napon belül nem találják megint a kertjében, akkor újra meglátogatják. Az író bácsi integetett nekik a folyosóról, mielőtt visszament a XVII. szobába.

Kitti és Zsiga kifelé már sokkal könnyebben megtalálta az utat, mint odafelé. Egyszer ugyan megint majdnem eltévedtek, de végül nem kellett senkit sem megkérdezni, hogy merre van a kijárat.

Amikor a kapuhoz értek, a portás szélesen mosolygott rájuk.

– Ugye megmondtam, hogy nem lesz nehéz! Akit én útba igazítok, az még soha nem tévedt el!

– Vagy nem merte bevallani! – súgta egymásnak Kitti és Zsiga, és nevetve futottak ki az utcára.
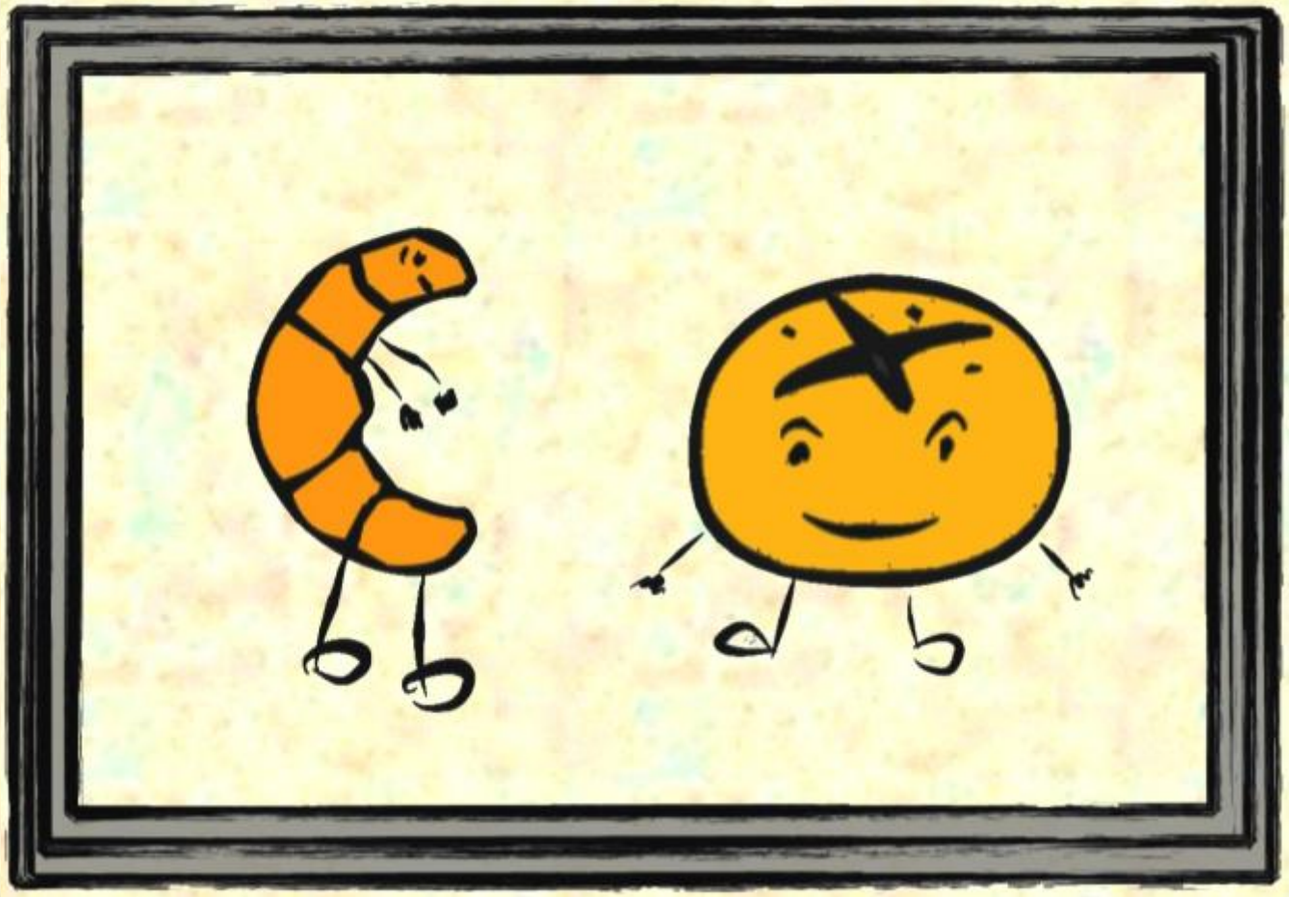
Kifli Kitti és Zsemle Zsiga további kalandjait az író bácsi újabb meséiben találhatjátok majd meg.